

[Mimi Jakobsen]

Jeg vil gerne følge fru Marianne Jelveds bemærkninger op med et spørgsmål til justitsministeren, som ikke nødvendigvis behøver at blive besvaret lige nu, men som jeg vil bede ministeren om at tage op her i løbet af i dag, nemlig spørgsmålet om den lange sagsbehandlingstid. Nu er det 30 gange blevet sagt, at det er, fordi man kan anke og man kan klage og man kan komme igen mange gange, men jeg vil gerne spørge ministeren: Forholder det sig i virkeligheden således, at det er systemet selv, der har en væsentlig del af, lad os så ikke sige skylden, men begrundelsen for den lange sagsbehandlingstid? Er det i virkeligheden sådan, at man i den periode, hvor disse sager har været under behandling, ikke har sat de ressourcer ind og måske oven i købet har skåret ressourcerne ned – jeg siger ikke, for at sagsbehandlingstiden skulle blive lang, men med den følge, at sagsbehandlingstiden blev lang? Er det f.eks. rigtigt, at der er gået 6-7 måneder imellem den første, måske lidt overfladiske afhøring af de pågældende og den anden, grundigere afhøring?

For det er jo ikke palæstinenserens skyld, at der går 6-7 måneder, og det er heller ikke klageadgangens skyld, at der går 6-7 måneder, men det skyldes, at der ikke er sat ressourcer ind på sagen. Og min frygt kan da være, at det vil komme til at se ud, som om man har oparbejdet en sagspukkel, som så kan være med til at lægge et politisk pres på udlændingeloven i retning af, at nu må der også skæres ned på al denne ankeadgang, for det går alt for vidt.

Jeg vil gerne bede ministeren om at overveje det, og jeg kan allerede nu sige, at det er noget af det, CD vil interessere sig meget for under udvalgsbehandlingen af det foreliggende forslag, og hr. Arne Melchior vil senere redegøre for vore overvejelser om forslaget og hele problemet, som er utrolig svært at have med at gøre. Men hvis palæstinenserne allerede har været udsat for en særbehandling eller der i den periode, hvor deres sager har været under behandling, har været ekstraordinære forhold, er der jo noget, der taler for, at vi også i Folketinget bagefter kan tillade os at give dem en særbehandling.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Min bemærkning gælder hr. Groves ordfø-

rettale. Dels synes jeg, vi skulle holde op med at tale om nogle, der sidder i kirken, for de sidder altså ikke i nogen kirke, men i en menighedssal. Det er bare én af de fortegninger, der bruges til at dramatisere og uvirkeliggøre hele forholdet.

Men det gjorde et vist indtryk på mig, at hr. Grove opholdt sig ret meget ved – tre gange kom han tilbage til det – at mange mennesker ikke vil kunne forstå . . . Jeg vil da gerne tilslutte mig, at det er heldigt, hvis der er overensstemmelse mellem det, vi herinde bestemmer og disponerer, og det, folk – vore vælgere, vore medborgere – kan forstå, og det er en del af vor opgave at forklare det, vi gør, men det kan da ikke være afgørende for hr. Groves og hans partis stillingtagen, hvad mange mennesker lige i dette øjeblik kan forstå eller ej, for hr. Grove sætter sig vel ikke ud over det af grundloven – som han har skrevet under på – ham og os alle pålagte påbud om, at han ene skal følge sin samvittighed og ikke kan modtage forskrift fra sine vælgere. Hr. Grove falder vel ikke for stemninger eller for gallupundersøgelser?

Jeg tror, det er Fridtjof Nansen, der er citeret for at have sagt: »Du skal ikke spørge, hvad flertallet mener, men du skal spørge, hvad der er ret, og så skal du bestræbe dig for at få flertallet til at stå dér.« Jeg vil gerne indprente hr. Grove rigtigheden af disse ord.

I øvrigt vil jeg benytte lejligheden til at undre mig over, at lovgivningen nu bebudes til ultimo marts. Jeg skal erindre om, at vor nuværende justitsminister i april 1990, altså for 1¼ år siden, bebudede en sådan lovgivning. 1½ år efter kom der så en redegørelse. Det er mærkeligt – selv om det er svære ting – at der skal gå 2 år fra den første bebudelse af ændringer af et sådant lovforslag, som ligger justitsministeren meget på sinde, og indtil han kommer med et forslag, og det vil sige, at Folketinget altså får 2 måneder til at bearbejde det, som justitsministeren selv har brugt 2 år til.

(Kort bemærkning).

Grove (KF):

Fru Marianne Jelved understregede, at de tolv måneder var et særtilfælde. Det er korrekt, men hvis det nu tager et par måneder at behandle denne sag i Retsudvalget med alle de problemer, der er, vil det alligevel bevirke, at der i de to måneder kommer flere og flere ind under denne lovgivning.